

מאורות אל העבר

כט כסלו תקס"ה | 02/12/1804

(ויקפדיה, נחלת הכלל)

הקיסר והיהודים

הקיסר הביט סביבו בסיפוק. נכבדי צרפת ואירופה כולה, עמדו כנועים לפניו. כדי למנוע אי הבנות לגבי כפיפותו למאן דהו, הוא הניח את הכתר על ראשו במו ידיו. כט' כסלו תקס"ה (2.12.1804). הנער קטן הקומה מהאי הנידח קורסיקה מונה לקיסר צרפת. נפוליאון בונפרטה, הרגיש הוא ניצב על גג העולם. יחסיו של הקיסר עם היהודים ידעו פנים רבות. מחד, בכל מקום שאליו הגיעו צבאותיו הוסרו המגבלות מעל היהודים ונקרא להם דרוו. מאידך, לו עצמו היו מפעם לפעם פליטות פה אנטישמיות, ורוחות המהפכה הצרפתית שהביאו עימם חייליו לקצווי אירופה, תרמו לא מעט לתהליך החילון שעבר העם היהודי. בשעה שפלש צבאו לרוסיה, במערכה שעתידיה להביא עליו גם את סופו, נחלקו אדמו"רי החסידות, כיצד יש להתייחס אליו. היו שראו בו מבשר גאולה. אחרים וביניהם "בעל התניא" מייסד חסידות חב"ד, ראו בו מי שעתיד להמיט אסון על ישראל, ופעלו לטובת הצבא הרוסי. נפוליאון כבר איננו איתנו, אך דבריו למראה היהודים המתאבלים בתשעה באב: "עם שבוכה על עברו, יזכה גם לשמוח בעתידו". התגשמו.

מפת עולם

